

ECLI	ECLI:NL:RVS:2023:2953
Datum uitspraak	2 augustus 2023
Inhoudsindicatie	Bij besluit van 19 juli 2021 heeft de minister Sociale Zaken en Werkgelegenheid een verzoek van [appellante] om kwijtschelding van een lening voor het volgen van een inburgeringscursus afgewezen.

Volledige tekst

202205907/1/V6.

Datum uitspraak: 2 augustus 2023

AFDELING

BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellante], wonend te [woonplaats],

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 31 augustus 2022 in zaak nr. 21/5130 in het geding tussen:

[appellante]

en

de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Procesverloop

Bij besluit van 19 juli 2021 heeft de minister een verzoek van [appellante] om kwijtschelding van een lening voor het volgen van een inburgeringscursus afgewezen.

Bij besluit van 22 september 2021 heeft de minister het door [appellante] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 31 augustus 2022 heeft de rechtbank het door [appellante] daartegen ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft [appellante] hoger beroep ingesteld.

De minister heeft een schriftelijke uiteenzetting gegeven.

De Afdeling heeft de zaak op een zitting behandeld op 6 juni 2023. Namens de minister heeft mr. F. Hummel-Fekkes via een videoverbinding aan de zitting deelgenomen. [appellante] is, met bericht van verhindering, niet verschenen.

Overwegingen

1. Het wettelijk kader is opgenomen in de bijlage, die deel uitmaakt van deze uitspraak.

Inleiding

2. [appellante] is voor 2013 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en voor 1 januari 2013 inburgeringsplichtig geworden. Dat betekent dat de Wet inburgering (hierna: de Wi) en lagere regelgeving zoals deze golden voor 1 januari 2013 op haar van toepassing zijn. [appellante] heeft op 8 december 2017 een lening aangevraagd voor het volgen van een inburgeringscursus en het deelnemen aan het inburgeringsexamen. Zij is niet binnen de gestelde termijn ingeburgerd. Op 19 april 2021 heeft DUO [appellante] bericht dat zij de aan haar verstrekte lening van € 3.750,00 per 1 oktober 2021 in termijnen moet terugbetalen. [appellante] heeft verzocht om kwijtschelding wegens haar persoonlijke omstandigheden. De minister heeft dit verzoek afgewezen. De vraag die in hoger beroep voorligt is of de rechtbank terecht heeft overwogen dat de afwijzing van dat verzoek niet onevenredig is.

Evenredigheidsbeginsel

3. [appellante] betoogt dat de terugbetaling van de lening een onevenredig zware last is voor haar en de minister daarom van terugvordering moet afzien. Zij voert aan dat ervan kan worden uitgegaan dat zij zich voldoende heeft ingespannen voor het halen van haar inburgeringsdiploma, aangezien het halen daarvan in haar eigen belang was en is. Zij voert verder aan dat zij veel spanning heeft ervaren in deze periode, omdat zij een verblijfsvergunning heeft gekregen voor verblijf bij haar toenmalige man. Zij is na een zwaar huwelijk van hem gescheiden en moest daarom een nieuwe zelfstandige verblijfsvergunning aanvragen. Ook resulteerde de scheiding in een strijd om de kinderen. Dit heeft zijn weerslag gehad op haar psychische gesteldheid, waarvoor zij ook behandeling heeft gezocht. Verder stelt zij afhankelijk te zijn van een bijstandsuitkering en geen spaargeld te hebben. De rechtbank heeft dit volgens haar niet onderkend.

3.1. Zoals [appellante] in haar hoger beroep ook erkent, is het uitgangspunt dat de inburgeringsplichtige de lening terugbetaalt (artikel 16, derde lid, van de Wi). De regelgever kan krachtens de Wi regels stellen omtrent de kwijtschelding (artikel 16, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wi). Dit heeft de regelgever ook gedaan. Zo staat in artikel 4.13, eerste lid, van het Besluit inburgering dat de schuld op verzoek van de inburgeringsplichtige geheel of gedeeltelijk kan worden kwijtgescholden in bij regeling aan te wijzen gevallen. Deze gevallen staan genoemd in artikel 4.17 van de Regeling inburgering. Partijen zijn het erover eens dat [appellante] niet onder zo'n uitzonderingssituatie valt.

3.2. In dit geval berust het besluit op nadere regels zoals neergelegd in de Regeling inburgering, zijnde een algemeen verbindend voorschrift (hierna: avv). De rechter kan tot het oordeel komen dat, hoewel een avv niet als zodanig tegenover een ieder onverbindend is te achten, een bestuursorgaan verplicht is dat voorschrift buiten toepassing te laten, omdat toepassing in een bijzonder geval zo nadelige gevolgen heeft dat die onevenredig zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 21 oktober 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BK0774](#), onder 2.4.1, 3 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1046](#), onder 3.5, en 21 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2493](#), onder 3.2.

De Afdeling is van oordeel dat daar in dit geval geen sprake van is. [appellante] heeft een brief van 14 februari 2021 overgelegd, waaruit blijkt dat zij van 20 november 2017 tot en met 11 februari 2021 onder behandeling stond voor haar psychische problemen en dat de behandeling is afgesloten. Het bericht van DUO dat [appellante] de aan haar verstrekte lening moet terugbetalen dateert van 19 april 2021 en dus van na de behandeling. [appellante] heeft daarom met de brief niet aannemelijk gemaakt dat zij door de terugbetalingsplicht psychische problemen ervaart. Dat zij de schuld als een last ervaart is begrijpelijk, maar de Afdeling is niet van oordeel dat de last voor haar onevenredig zwaar is. De beperkte draagkracht van [appellante] kan evenmin leiden tot het oordeel dat het besluit onevenredig is. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, kan zij een verzoek indienen om haar draagkracht opnieuw te laten berekenen, zodat de minister daarmee bij de bepaling van het maandbedrag rekening kan houden. De minister heeft in zijn schriftelijke uiteenzetting gesteld dat hij het maandbedrag per mei 2022 heeft verlaagd naar € 15,00. Dat hij dit bedrag niet eerder heeft verlaagd, komt volgens de minister omdat [appellante] hier niet eerder om heeft verzocht of niet alle benodigde stukken voor het behandelen van dat verzoek heeft overgelegd. [appellante] heeft dit niet betwist. De minister kan bij de terugbetaling dus rekening houden met de draagkracht van [appellante] en heeft dit op haar verzoek ook gedaan. De door [appellante] aangevoerde omstandigheden maken daarom niet dat de voor haar nadelige gevolgen onevenredig zijn.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister in dit geval dan ook gebruik heeft mogen maken van zijn bevoegdheid tot afwijzing van het verzoek om kwijtschelding.

4. Het hoger beroep is ongegrond. De uitspraak van de rechtbank wordt bevestigd. De minister hoeft geen proceskosten te vergoeden.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.J.C. de Moor-van Vugt, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B.G.M. Laarhoven, griffier.

w.g. De Moor-van Vugt
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Laarhoven
griffier

Uitgesproken in het openbaar op 2 augustus 2023

850

BIJLAGE

Wet inburgering (zoals die luidde voor 1 januari 2013)

Artikel 16

(...)

3. De inburgeringsplichtige of gewezen inburgeringsplichtige betaalt de lening

vermeerderd met de volgens bij of krachtens algemene maatregel van bestuur te stellen regels berekende rente terug.

4. Bij of krachtens de in het eerste lid bedoelde algemene maatregel van bestuur worden tevens regels gesteld omtrent:

(...)

1. kwijtschelding.

[...]

Besluit inburgering (zoals dat luidde voor 1 januari 2013)

Artikel 4.13

De schuld kan op verzoek van de inburgeringsplichtige door Onze Minister in bij regeling van Onze Minister aan te wijzen gevallen geheel of gedeeltelijk worden kwijtgescholden.

[...]

Regeling inburgering (zoals die luidde voor 1 januari 2013)

Artikel 4.17

1. De minister kan de achterstallige termijnen alsmede het resterende verschuldigde bedrag van de debiteur die direct voorafgaande aan de beëindiging van de inburgeringsplicht houder is geweest van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000, op verzoek geheel kwijtschelden, indien:
 1. uit de gegevens in de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens blijkt dat de debiteur geen verblijfsrecht meer heeft, en
 1. de Immigratie- en Naturalisatiedienst kan bevestigen dat de debiteur niet langer inburgeringsplichtig is omdat de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000, is ingetrokken aangezien de grond voor verlening daarvan is komen te vervallen.

[...]